

Recorden vostés ara el polèmic, infame i tan inflamable discurs del monarca dels castellans, l'actual rei d'Espanya Juan Carlos I en el qual fa uns mesos afirmava autocomplaent i sense complexos —i cite literalment— que «nunca fue nuestra lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano: fue, ron los pueblos mas diversos quienes hicieron suyos por voluntad libérrima el idioma de Cervantes». Doncs ara, contra tot pronòstic, en la moneda surt cara, la del rei, i acusen d'injúries Jesús Artiola, el portaveu de la campanya contra aquest discurs que Juan Carlos I efectuà durant la cerimònia d'entrega del premi Cervantes. Catorze entitats catalanes cursaren aleshores una denúncia contra el monarca espanyol, acusant-lo, Constitució en mà, de forma totalment legal i responsable, de "difusió d'idees relacionades amb el genocidi». Certament, així expressada, la denúncia es connotava verbalment intensa, si bé cal detallar clarament que no s'enunciava de cap manera que el rei fos un genocida (uff!) si no de difondre idees relacionades amb una època més obscura de la història d'aquestes i unes terres d'Europa que patiren genocidi. Desestimant la denúncia, l'acta de l'Audiència Nacional espanyola assenyala que «la persona del rei és inviolable i no subjecta a responsabilitat» (és a dir: el rei pot continuar fent el que li vingue en gana) i que les entitats denunciants «no tenen cap mena de rigor jurídic» (és a dir, que la negació pública de la imposició del castellà amb tortures, morts i amenaces no té, per al magistrat de l'Audiència Nacional, «cap rigor jurídic»). Tecnicismes jurídics a banda, personalment, pense que qui no té cap mena de rigor històric és el magistrat de l'Audiència Nacional espanyola, que molt em pense que mai no ha cridat ni tampoc cridaria mai «Salut i república!».